

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ 8-10 Μ.Μ. ΣΤΟ ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ 107.7

πρώτη εκπομπή - 31/1/89

Το καλοκαίρι του '96 όταν το ρ. ουτοπία ήταν στην εξέλιξη της κοινωνικής του δράσης, ήταν αρκετός ο κόσμος που είχε έρθει σε επικοινωνία μαζί του. Ανάμεσα στις άλλες κινητοποιήσεις, ήταν και η απόπειρα να στηθεί ένα δίκτυο συμπαροισατών. Τότε λοιπόν μου είχε έρθει η ιδέα για τη κυκλοφορία μιας εφημερίδας (ή έντυπου). Η οποία θα περιλάμβανε τα θέματα που δούλευε η ζώνη αντιπληροφόρησης του σταθμού (ανάλογα με τα γεγονότα της εποχής) καθώς και προσωπικά σχόλια των εκπομπών. Η διανομή της θα γινόταν χωρίς λεφτά και μόνο μέσα από μέρη εντός και εκτός της Θεσσαλονίκης που θα είχαμε επιλέξει. Θα ήταν δηλαδή η δημοσιοποίηση της δράσης του σταθμού. Και σε μέρη που δεν μπορούσαν να μας ακούσουν. Η προτεραιότητα όμως του τελευταίου τριήμερου του σταθμού, και τα μετέπειτα εσωτερικά προβλήματα, αφήσαν στην άκρη την πρόταση που δεν έγινε επίσημα ποτέ μέσα στην συνέλευση του σταθμού. Μιας και τον τελευταίο καιρό το μόνο πράγμα που απασχολούσε την συνέλευση, ήταν η επίλυση των εσωτερικών του προβλημάτων, τα οποία καθιστούσαν οποιαδήποτε ταυτόχρονη κίνηση εκτός αυτού, αδύνατη. Τώρα άνοιξη του '99 η ουτοπία δεν υφίσταται. Η επιθυμία όμως για την συγκεκριμένη έκδοση εξακολουθούσε να καλλιεργεί την διάθεση μου και μετά το τέλος της εκπομπής. Τα κουρέλια λοιπόν ήταν μια εκπομπή του ρ. ουτοπία που μεταδιδόταν κάθε Τετάρτη 8-10 βρ. για εννέα χρόνια. Με punk, hardcore, ska μουσική, και πολιτικού, κοινωνικού, οικολογικού περιεχομένου σχόλια, αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα. Τα κείμενα που ακολουθούν, έχουν γραφτεί με μεγάλες χρονικές διαφορές μεταξύ τους, καθ' όλη τη χρονική διάρκεια της εκπομπής. Είναι καθαρά προσωπικού χαρακτήρα, με όλες τις εσπρώδες που είχα δεχτεί αυτές τις περιόδους. Είχαν βγει σταδιακά στον αέρα, μέσα από την εκπομπή που συνέχισε την πορεία της μέχρι το τέλος της ουτοπίας. Η ιδέα λοιπόν ότι όλο αυτό το προσωπικό υλικό της εκπομπής, θα ξεχνιόταν μέσα στο συρτάρι δεν μου άρεσε καθόλου. Όχι επειδή ήταν προσωπικό αλλά επειδή ένιωθα ότι είχε κάποιο σκοπό. Απευθύνθηκα λοιπόν σε ανθρώπους που γνωρίζαν την εκπομπή, και τους ζήτησα να συνοδεύσουν με αυτοσχέδια σκίτσα και φωτογραφίες όσα από τα κείμενα τους εμπνέανε. Τα υπόλοιπα ζευγάρωσαν με δικής μου προτίμησης φωτογραφίες. Παράλληλα ζήτησα την βοήθεια και από φίλους, που δεν λειτουργούσαν απλά και μόνο σαν ακροατές, αλλά συμμετείχαν και αυτοί με τον τρόπο τους στην όλη προσπάθεια εκείνων των χρόνων και

είχανε στηρίξει συνειδητά τη στάση της εκπομπής, ώστε να συμβάλλουν οικονομικά (κουπόνια) για να καταφέρω να υλοποιήσω την συγκεκριμένη ιδέα. Το βιβλιάρaki αυτό λοιπόν κυκλοφορεί χωρίς οικονομική συνδιαλλαγή, χέρι με χέρι, μακριά από δημοσιογράφους. Σαν μια αυτόνομη προσπάθεια έκφρασης, σαν μία απόπειρα να επισημοποιήσω την δύση μιας χρονικής περιόδου και το χάραμα μιας άλλης. Το βιβλιάρaki δεν ξέρω αν θα έχει συνέχεια, ωστόσο για επικοινωνία στην Τ.Θ. της ουτοπίας: Τ.Θ 50082 Τ.Κ. 54013, Θεσ/νίκη. Τώρα όσον αφορά το κείμενο που αναφέρεται στο χρονικό της ουτοπίας, είναι μία εντελώς προσωπική εκτίμηση για το πώς βίωσα εγώ αυτά τα εννιά χρόνια σχέσης αυτοοργάνωσης, αγάπης και μίσους. Οι συγκεκριμένες απόψεις πηγάζουν από εμένα και βαραίνουν μόνο εμένα.

Η επιλεκτική αναφορά των γεγονότων, γίνεται για να τονιστούν κάποια χαρακτηριστικά σημεία (και πάλι κατά προσωπική μου εκτίμηση) σε όλον αυτό τον καιρό που ήμουν μέλος της.

Εξάλλου η επιθυμία που οδήγησε στην έκδοση αυτού του βιβλίου, ήταν η κυκλοφορία των κειμένων της εκπομπής. Δεν είχα την πρόθεση στην βάση του κλεισίματος του σταθμού, να μιλήσω για την ιστορία ενός κοινωνικού εγχειρήματος (ραδιόφωνο) της Θεσσαλονίκης. Αφήνω ανοιχτό όμως το ενδεχόμενο στο μέλλον να κυκλοφορήσει κάποιο έντυπο, που θα περιέχει λεπτομερή καταγραφή των γεγονότων που διαδραματίστηκαν τους τελευταίους οκτώ μήνες '97-'98 και που οδήγησαν στο κλείσιμο του σταθμού. Η καταγραφή αυτή όμως, απαιτεί την συλλογική δουλειά και με τους υπόλοιπους ανθρώπους που υπερασπιστήκαμε από κοινού τα χαρακτηριστικά

του σταθμού μέσα και έξω από τις συνελεύσεις, βιώνοντας τον πόνο για την εσωτερική αντιπαράθεση που έτρωγε τα σωθικά της ουτοπίας και φωνάζοντας για τις πληγές που προξενόνταν σε αυτήν. Να επισημάνω ότι τον πρώτο καιρό λειτουργίας του ο σταθμός χρησιμοποιούσε κάποια περιοδικά (μουσικά ή πολιτικά) για να δημοσιευτούν κάποια κείμενα του. Στην συνέχεια όμως μετά την διαφοροποίηση του τρόπου δράσης του δίκειψε την σχέση με ορισμένα από αυτά. Θεωρώται ότι οι στόχοι του σταθμού είναι καθολικά αντիθετοί, από τέτοιου είδους επαφές και κινήσεις. Κομμάτια ενός συγκεκριμένου κειμένου λοιπόν είχαν μοιραστεί σε δύο εντελώς διαφορετικά περιοδικά της εποχής εκείνης ('91 και '94) αντίστοιχα.

loud proud and punk τελευταία έκπομπή 1/4/98

Κάνοντας αυτοκριτική καθημερινά και προσπαθώντας να ερμηνεύσω τα μηνύματα της ζωής, αγωνίζομαι για την βελτίωση της καθημερινά. Η πίστη και η περηφάνια ήταν αυτά που χαρακτηρίζαν την έκπομπή. Ποτέ μου δεν ισχυρίστηκα ότι οι απόψεις μου είναι οι σωστές (μιας και για ορισμένους μπορεί να είναι λάθος, αφού η σημασία ή μάλλον η διαφορά μεταξύ σωστού και λάθους

είναι κατά την προσωπική εκτίμηση του καθένα μας). Υπερασπίστηκα όμως τις επιλογές και τα συναισθήματα μου, σαν τα δικά μου πιστεύω όσο και αν μου έχει κοστίσει αυτό. Η παραπάνω προσωπική μου στάση λοιπόν μεταφράστηκε από μία πρώην φίλη και συντρόφισσα πολλών χρόνων ότι κατόπιν αυτού, είμαι το μεγαλύτερο εγωιστικό κάθαρμα που έχει δει... Όσο ζω μαθαίνω.

Η γκρίζα πόλη όσο μεγάλη είναι, τόσο φιλόξενη είναι. Σε αναγκάζει να αποξενώνεσαι από τους γύρω σου, και να οχυρώνεσαι στο αδιάβλητο εγώ σου. Μας θρέφει με μίσος και υποταγή. Μαθαίνοντας κάθε μέρα μία νέα σημασία της λέξης συμβιβασμός. Περιορίζεσαι στα αναλώσιμα αγαθά, θάβοντας τις προσωπικές αξίες. Ντοπάροντας το μυαλό σου με βιτρίνες πολιτισμού. Παρακολουθώντας κάθε μέρα την κηδεία σου. Δεν ξέρεις αν αυτό που αισθάνεσαι είναι μίσος, ντροπή ή φόβος που σε καθιστά αμηχανο. Βλέπε το διλεπτό του ασανσέρ. Είναι η αντιπάθεια σε όλα αυτά που κάθε μέρα δηλώνεις παρόν, και η απέχθεια για όλες τις ψεύτικες σχέσεις που είσαι αναγκασμένος να έχεις. Είναι το μίσος που γίνεται ο όρος της πληρωμής. Το μίσος είναι σαν τα ναρκωτικά, πρέπει να το οδηγείς και όχι να σε κυβερνά. Στην "πολιτισμένη" κοινωνία οι όροι έχουν αντιστραφεί: το παράλογο είναι δεδομένο και το λογικό θεωρείται ασυμβίβαστο. Όπως όλες έτσι και αυτή η μητρόπολη έχει πολλές άγριες ιστορίες να σου διηγηθεί, τις οποίες ψιθυρίζει ο βρώμικος αγέρας που την διαπερνά από άκρη σε άκρη. Το πρωί με την φασαρία και την κίνηση, η πόλη κρύβει το πραγματικό της πρόσωπο. Μόνο όταν την γυρίσεις βράδυ που είναι ολοφώτιστη και έρημη, βλέπεις το πραγματικό της πρόσωπο. Τότε καλλιέργεις μέσα της και τα ανεκπλήρωτα όνειρα, που γίνονται και τα πιο ποθητά. Μέσα στα στενά της έμαθα να μη δέχομαι ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι χειρότερα και να παλεύω για να τα κάνω καλύτερα. Προσπαθώντας να μείνω όσο καθαρός μπορώ σε μια πόλη σκουπιδιών.

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

ράδιο ουτοπία 107,7

ΚΑΝΟΥΝ ΠΑΡΤΥ

FERDINAND

ΣΑΒΒΑΤΟ 28/1/95

ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ ΣΤΟ
ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ(ΑΠΕ)

6 ΧΡΟΝΙΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΥΣ

Αφίσα από την εκδήλωση για τα 6 χρόνια της εκδομής Γενάρης '95

Πάντα θα χρωστάς, πάντα θα χρωστάς... Το ωραίο είναι τυποποιημένο, και κλεισμένο σε περιοδικά και κλουβιά. Η φυσική τροφή είναι σε κονσέρβα ιστορία, και η ελευθερία άγνωστη. Μόνο η ελπίδα πλανιέται χτυπημένη κάπου ανάμεσα μας. Βαρέθηκα να παίζω μονόπλευρο παιχνίδι. Βαρέθηκα να χρωστάω για πράγματα που μου ανήκουν. Δεν πρόκειται να απολογηθώ για θεσμούς που άλλοι όρισαν. Το να τρελαθείς είναι εύκολο, το να μην τρελαθείς είναι το δύσκολο. Η απογοήτευση με χτυπάει όπως τα κύματα της θάλασσας τα βράχια. Και φοβάμαι ότι όσο δυνατός και να είμαι αυτή θα με φθείρει. Πάντα θα χρωστάς, πάντα θα χρωστάς...

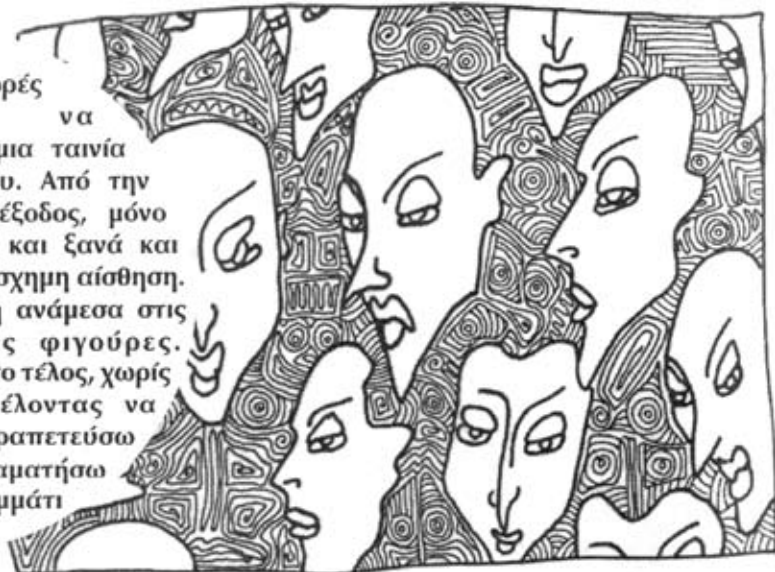
Η μοναξιά είναι γι' αυτούς που γνωρίζουν. Και η σοκολάτα γι' αυτούς που ελπίζουν. Η ελπίδα είναι γι' αυτούς που επιμένουν. Και η πίστη γι' αυτούς που συνεχίζουν. Η ζωή είναι τόσο σοβαρή όσο η θλίψη. Και τόσο αυθόρμητη όσο η ευτυχία. Τίποτα δεν είναι πιο δυνατό από την φιλία. Και πιο σημαντικό από τον έρωτα.

Για όλους εμάς που κάθε μέρα πολεμάμε για το καλύτερο, αλλά βαθιά μέσα μας κρύβουμε την απογοήτευση. Για όλους εμάς που δεν ξέρουμε που να διοχετεύσουμε την ενέργεια και αναλωνώμαστε στην αλληλοεξόντωση. Για εμάς που γλείφουμε τον κίνδυνο και κρύβουμε ενοχές. Για όλα αυτά που θέλαμε να κάνουμε και δεν κάναμε. Για χαμένες ευκαιρίες και τρελαμένες ελπίδες. Για αποτυχημένες σκέψεις και σίγουρα βήματα. Για την απελπισμένη φαντασία μας. Για το πάθος και την γαλήνη. Διότι είμαστε συνέχεια ανικανοποίητοι και αγόρταγοι. Κι αυτό μας κάνει να θέλουμε να μεθύσουμε κι άλλο. Επειδή ποτέ δεν είμαστε ευχαριστημένοι. Επειδή κλαίμε μόνοι μας. Επειδή θέλουμε να μας αγαπάνε όπως αγαπάμε. Το μόνο που μας δίνει είναι η αποξένωση. Το μόνο που μας ενώνει είναι η μοναξιά που μας κάνει φίλους.

Ορισμένες φορές νοιώθω σαν να πρωταγωνιστώ σε μια ταινία παρά την θέλησή μου. Από την οποία δεν υπάρχει διέξοδος, μόνο επαναλαμβάνεται, ξανά και ξανά και κάθε φορά έχω την ίδια άσχημη αίσθηση. Γνωρίζοντας κάθε κίνηση ανάμεσα στις ασπρόμαυρες άψυχες φιγούρες. Ξέροντας από την αρχή το τέλος, χωρίς ελπίδα διαφυγής. Θέλοντας να σπάσω το τζάμι, να δραπετεύσω μακριά και να σταματήσω να αποτελώ κομμάτι του.

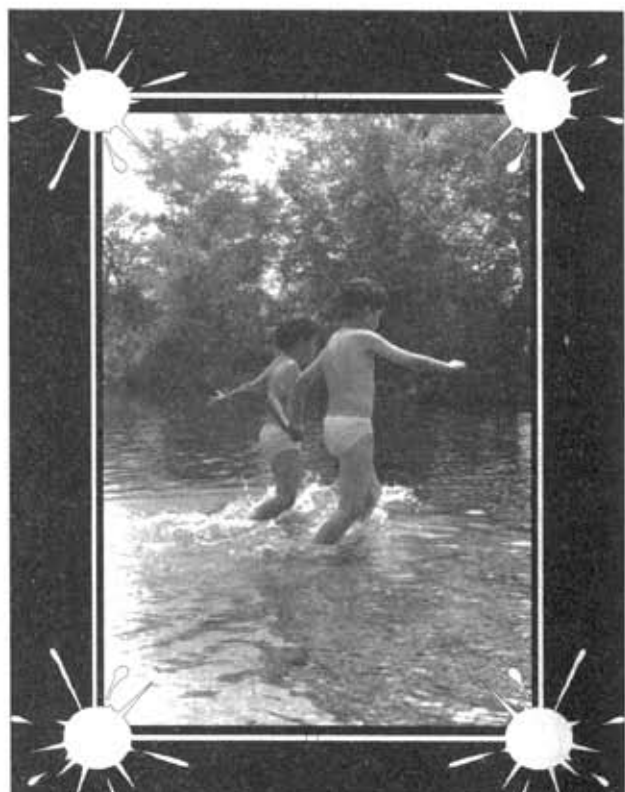

Ο καθένας από εμάς κουβαλάει, έστω και αν το κρύβει, μέσα του μία τραγωδία. Μια προσωπική τραγωδία, που την αφήνει να τον τρωει χαρακτηρίζοντας τον. Ορισμένες φορές χωρίς κάποιο συγκεκριμένο λόγο.

Θεωρώντας το, όμως, απαραίτητο για να καταφέρεις να επικοινωνήσεις με τους κωδικούς των γύρω σου. Που και αυτοί με την σειρά τους έχουν την δική τους τραγωδία, να θρέψουν και να γυαλίσουν.

Χορεύοντας ρέκβιεμ με χαμόγελο σαν τους κλόουν μέσα σε ένα άδειο σπίτι.

Τα μικρά παιδιά δεν τα απασχολεί το μέλλον, μόνο γλεττούνε την στιγμή. Δεν φοβούνται το χρόνο, ελπίζουν μόνο στη χαρά. Δεν γνωρίζουν την έννοια του σωστού ή λάθους, είναι γεμάτα περιέργεια για τα πάντα. Δεν λειτουργούν με αναστολές, επειδή δεν φοβούνται τις επιπτώσεις, οι οποίες τους είναι άγνωστες. Αναγνωρίζουν τον εαυτό τους σαν τον μόνο κύριο τους. Είναι γεμάτα αυθόρμητα και ειλικρινά συναισθήματα. Μαθαίνουν από τον πόνο. Τα διακατέχει η δίψα και τα χαρακτηρίζει η ελευθερία όσο φτωχά και αν είναι.

Ανάλογα με τις εμπειρίες σκεφτόμαστε, ανάλογα με τον πόνο γνωρίζουμε και ανάλογα με τα ένστικτα μιλάμε. Η απομόνωση και η μοναξιά σκιάζουν την προσπάθεια. Η κούραση και ο πόνος δημιουργούν απαισιόδοξα συναισθήματα. Το όλο νόημα όμως είναι η προσπάθεια και η αναζήτηση, η ελπίδα και η ευκαιρία. Είναι πολύ άδικο το να παρατάς την προσπάθεια στην μέση. Ιδίως όταν σου έχει δώσει τόση γνώση και ξέρεις πως δεν έχει στερέψει ακόμα. Όλα αυτά που έχετε κάνει και σας έχουν δώσει την προσωπικότητα με την οποία έχετε ερευνήσει τις κρυφές πτυχές της ζωής σας. Όλα αυτά που θέλετε να μάθετε και θα αισθανόσασταν προδομένοι αν δεν τα επιχειρούσατε. Για όλους αυτούς που έχουν πιστέψει σε σας. Για όλους αυτούς που έχουν αντιθεθεί σε εσάς. Για εσάς τους ίδιους που αισθάνεστε την έλλειψη της συνέχειας και την αφάνταστη μοναξιά του ανεκπλήρωτου μουσικού. Οι πληγές που σας δημιούργησαν τρέχουν ακόμα. Οι πληγές που σας πότισαν τρέχουν ακόμα. Οι δικές σας ψυχές πονάν και διψάν ακόμα. Τίποτα παραπάνω από την διεκδίκηση της ζωής μας. Όχι γι' αυτό που πρέπει να δείχνουμε αλλά γι' αυτό που πεθαίνουμε. Στο φινάλε η προσπάθεια δεν αρκεί. Το αποτέλεσμα μετράει.

Αυτό που η πολιτισμένη κοινωνία δεν δέχεται με τίποτα, είναι ο όρος αλητεία. Μια λέξη που χαρακτηρίζει μια απεχθή ιδιότητα, που πάντα ξένιζε και περιθωριοποιούσε, μιας και οι ίδιοι έχουν μάθει να ζούνε μέσα στην αποστειρωμένη ασφάλεια και στην εκσυγχρονισμένη ντροπή. Τους χαρακτηρίζει ο φόβος για τους ξένους και το άγνωστο. Σύμφωνα με τα δικά τους κριτήρια μόνο τα ζώα που έχουν ζωή ανάλογη με των αφεντικών τους πρέπει να επιβιώσουν. Τα υπόλοιπα πρέπει να θανατωθούν ή να στερηθούν. Απαραίτητη προϋπόθεση για την καθαριότητα των δρόμων, τα αστραφτερά σαλόνια και τις ήσυχες αυλές. Τότε θα κοιμούνται ήσυχοι για να ξεκουράζουν την γεμάτη κακία και βρωμιά ψυχής τους. Θα κλείνουν ακόμη πιο ερμητικά τα πατζαούρια μέσα στο σκοτάδι γεμάτοι φόβο για τους απ' έξω.

Το σημαντικότερο είναι να νιώθεις, αυτό που πιστεύεις. Γιατί τυχαίνουν και φορές που δεν είσαι σίγουρος αν αυτό που θέλεις να κάνεις είναι σωστό ή λάθος. Μπορείς να είσαι όμως απόλυτα σίγουρος ότι θέλεις να το κάνεις.

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

(ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ 107,7 FM)

ΚΑΝΟΥΝ ΘΕΡΙΝΕΣ ΒΙΝΤΕΟΠΡΟΒΟΛΕΣ

Στην Αυλή της **ΒΙΛΛΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ**

ΕΝΑΡΞΗ 10:00 το βράδι • είσοδος ελεύθερη

ΔΕΥΤΕΡΑ 29/5: • METROPOLIS
• ERASERHEAD

ΤΡΙΤΗ 30/5: • ΡΙΧΟΤΕ
• QUEEN CITY ROCKER

ΤΕΤΑΡΤΗ 31/5: • ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ
• ΦΡΑΝΣΙΣ

ΠΕΜΠΤΗ 1/6: • BLUES BROTHERS
• GET CRAZY

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2/6: • THE WALL
• BLADE RUNNER

ΣΑΒΒΑΤΟ 3/6: • ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ
• ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ ΑΚΟΜΑ
• ΓΛΥΚΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

6 ΧΡΟΝΙΑ ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΑΓΑΠΗΣ & ΜΙΣΟΥΣ

**Η ΠΑΡΑΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΤΩΝ Μ.Μ.Ε. ΤΑ'Ι'ΖΕΙ
ΜΕ ΑΓΝΟΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΧΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ
ΟΠΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΜΟΡΦΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ
ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ.**

ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ 107,7 F.M.

Η παραπληροφόρηση των ΜΜΕ ταΐζει με άγνοια και στοχεύει στην εξόντωση οποιασδήποτε μορφής αντίδρασης και αυτονομίας. Η τηλεόραση αποσκοπεί στο να εγκλωβίσει και να καθλώσει τις ζωές σε κατεστημένα κλουβιά με εξωπραγματικές καταστάσεις στέλνοντας σε ταξίδι στο μέλλον χωρίς επιστροφή. Παρέχει ψεύτικα όνειρα σε ανεκπλήρωτα προσωπικά απώθημένα. Αξιολογώντας πολύμορφες τάσεις αυτοκαταστροφής. Στηρίζει το κεφάλαιο. Κερδοσκοπώντας από τις διαφημίσεις που καταστούν τον τηλεθεατή ανεγκέφαλο, χωρίς προσωπική βούληση. Παρουσιάζοντας δελτία τρόμου, λαγνείας και φανατισμού. Εξευτελίζοντας την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Ανταλλάζοντας την αλήθεια με ψευδορκία, ανεντιμότητα και διαστρέβλωση. Υιοθετώντας την χυδαιότητα ως ταυτότητα. Μετατρέποντας την θεαματικότητα σε θνησιμότητα. Η δημοσιογραφία είναι η βιτρίνα της εξουσίας. Λανσάει την εκμετάλλευση ως δημιουργία. Την εκπόρνευση σαν τέχνη. Προωθεί τον κοινωνικό ρατσισμό ως καθήκον. Η δημοσιογραφία είναι η μάσκα του καταδότη, είναι η κουκούλα του δήμιου, είναι σαν την λάσπη στο πρόσωπο ενός μωρού. Το ρ. ουτοπία προειδοποιεί, η δημοσιογραφία βλάπτει σοβαρά την υγεία.

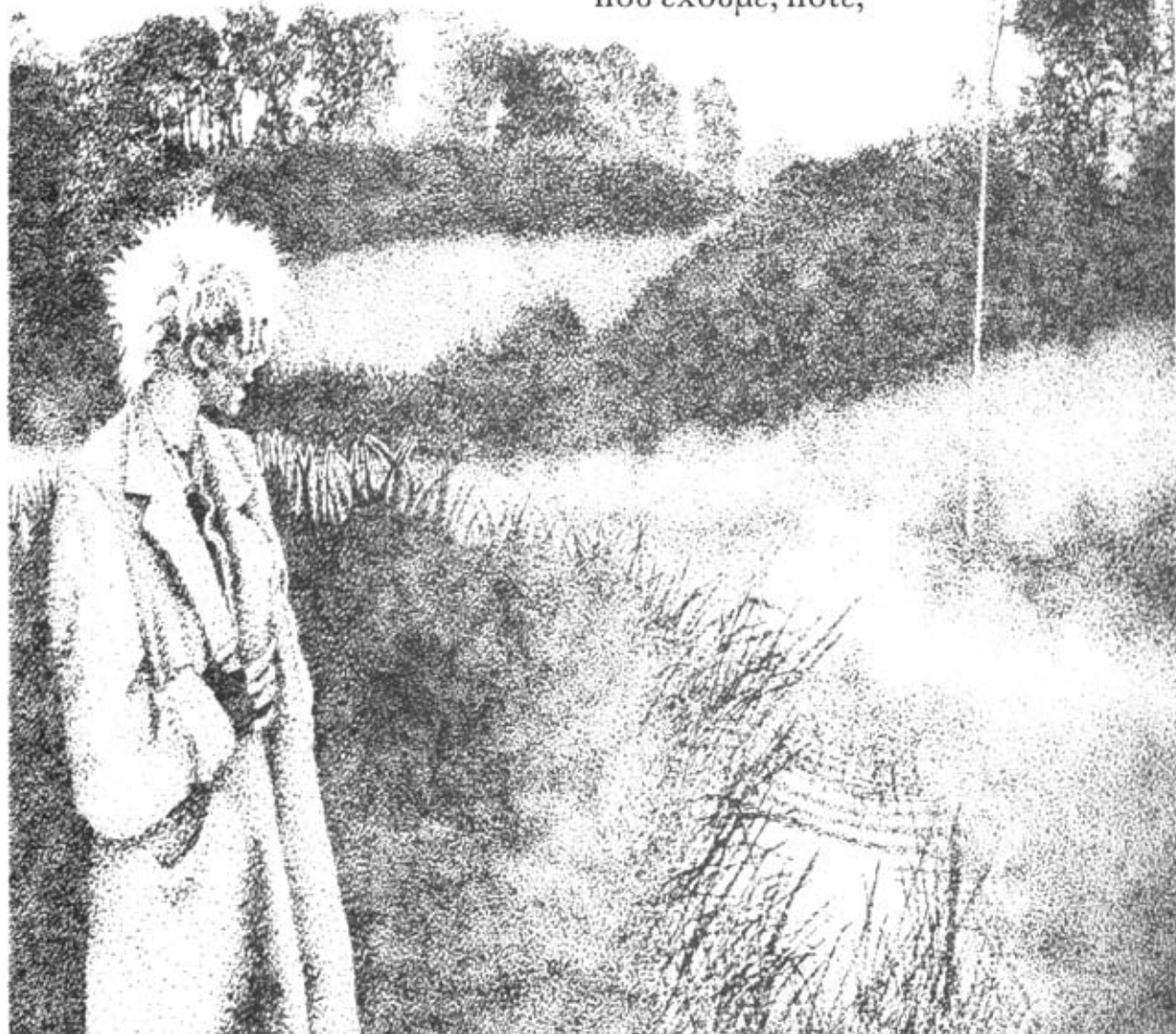

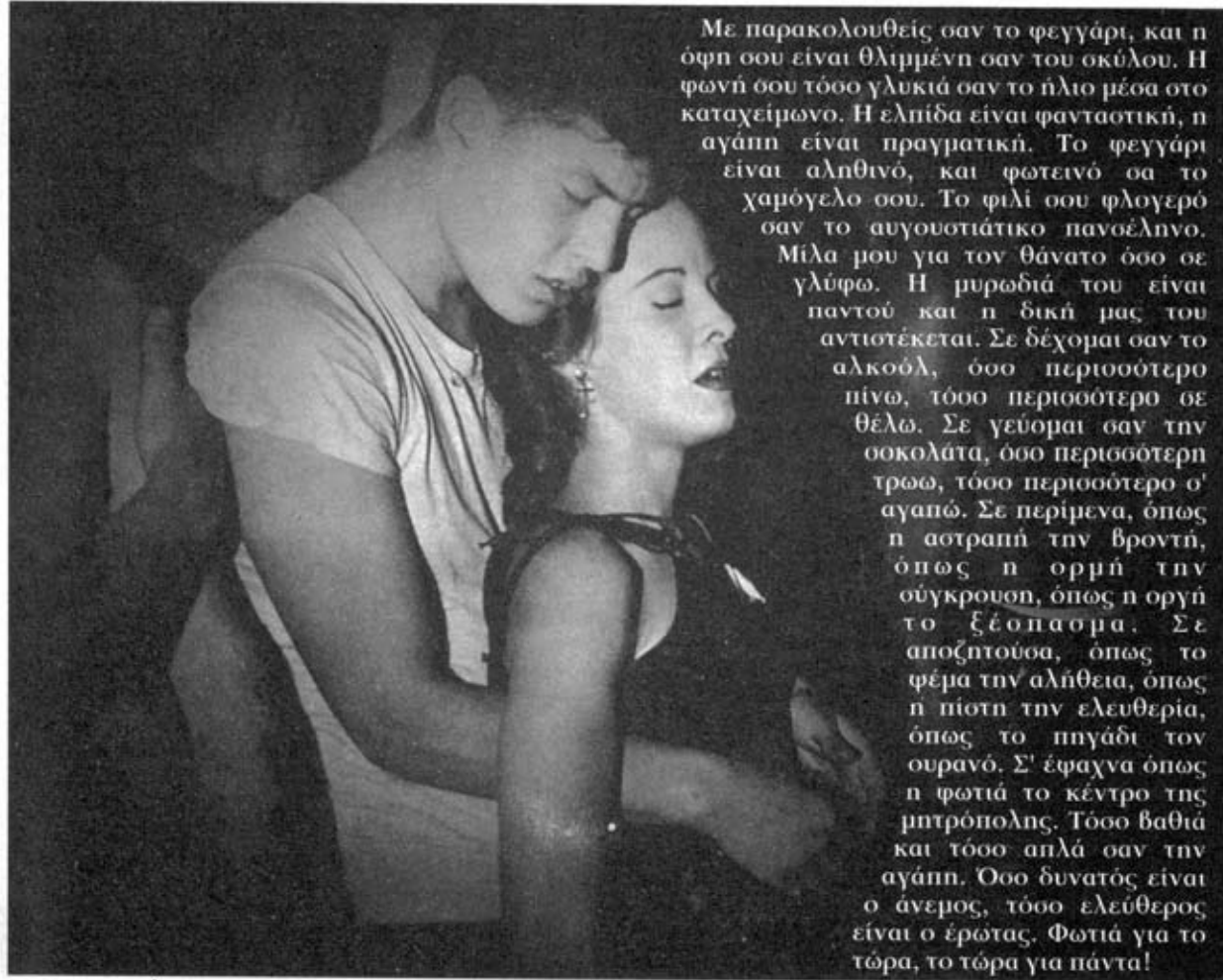
Τα κείμενα είναι από αποτάκια του ράδιο Ουτοπία

Μακριά από τα κατευθυνόμενα συναισθήματα. Μιλάμε για το δυνατόν καλύτερο και όχι για το λιγότερο χειρότερο. Συνεργαζόμαστε με όλους τους πειρατές των πόλεων, που πολεμούν ενάντια σε όλες τις μορφές εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Πολεμάμε μαζί με όλους όσους αγωνίζονται, ενάντια στον εκουγχρονισμό και την υποταγή στους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Συμπαραστεκόμαστε σε όσους προσπαθούν να ξεφύγουν από την καθημερινότητα τους και όχι από την ίδια τους την ζωή. Επικοινωνούμε με τους λιποτάκτες της τρέλας και τους εραστές της ελευθερίας. Εναντιωνόμαστε σε οποιαδήποτε μορφή, εθνικισμού, φασισμού, ρατσισμού, σεξισμού. Αγωνιζόμαστε για μια αντιεξουσιαστική πηγή ενημέρωσης. Όσο υπάρχουν βασανισμένοι και αδύσποτοι κολασμένοι, που αντιστέκονται στις μητροπόλεις του αφανισμού, όσο οι κυνηγημένοι κρατούνται στη συνείδηση ουρλιάζουν για το ύστατο μήνυμα της ζωής, εμείς θα είμαστε εδώ και θα συνεχίζουμε την προσπάθεια μας. Ρ. ΟΥΤΟΠΙΑ 107.7 FM

Η αντίδραση και η αναζήτηση σιηρίζεται στην ανάγκη επικοινωνίας ακριβώς λόγω έλλειψής της. Προσωπικά δεν μ' αρέσουν τα κενά ούτε στους δίσκους, ούτε στις σχέσεις, ούτε στον σταθμό, ούτε στην εμβέλεια του, αλλά ούτε και στην ζωή μου. Δημιουργικότητα είναι όταν μέσα στο πλήθος εξακολουθείς να υπάρχουν. Φαντασία είναι όταν αισθάνεσαι ότι υπάρχουν μέσα στην άγνωστη ελπίδα και το πιστεύεις. Η επανάσταση είναι σαν την θάλασσα, ο καθένας μπαίνει μέσα της με τον τρόπο του. Δεν είναι μια ιδέα που κάποιοι την ξεκινάνε και οι υπόλοιποι τους ακολουθούν. Είναι ταυτόχρονες εκρήξεις παντού. Για τις ώρες της επανάστασης, το μόνο που φοβάμαι, είναι ότι μόλις σιγήσει θα συνειδητοποιήσω το πόσο άδεια είναι η ζωή μου και πόσο μόνος είμαι. Δεν έχω πρόβλημα με τους ειλικρινείς ανθρώπους. Πρόβλημα έχω μ' αυτούς που ποντάρουν στην παρουσία των άλλων για να δικαιολογήσουν την δική τους παρουσία. Τι να σου κάνει το ποτάμι χωρίς βροχή, η φωτιά χωρίς οξυγόνο; Αν δεν εκτιμήσουμε τώρα αυτό που έχουμε, πότε;

Με παρακολουθείς σαν το φεγγάρι, και η όψη σου είναι θλιμμένη σαν του σκύλου. Η φωνή σου τόσο γλυκιά σαν το ήλιο μέσα στο καταχείμωνο. Η ελπίδα είναι φανταστική, η αγάπη είναι πραγματική. Το φεγγάρι είναι αληθινό, και φωτεινό σα το χαμόγελο σου. Το φιλί σου φλογερό σαν το αυγουσιάτικο πανοέληνο. Μίλα μου για τον θάνατο όσο σε γλύφω. Η μυρωδιά του είναι παντού και η δική μας του αντιστέκεται. Σε δέχομαι σαν το αλκοόλ, όσο περισσότερο πίνω, τόσο περισσότερο σε θέλω. Σε γεύομαι σαν την σοκολάτα, όσο περισσότερη τρώω, τόσο περισσότερο σ' αγαπώ. Σε περίμενα, όπως η αστραπή την βροντή, όπως η ορμή την σύγκρουση, όπως η οργή το ξέσπασμα. Σε αποζητούσα, όπως το φέμα την αλήθεια, όπως η πίστη την ελευθερία, όπως το πηγάδι τον ουρανό. Σ' έφαχνα όπως η φωτιά το κέντρο της μπρόπολης. Τόσο βαθιά και τόσο απλά σαν την αγάπη. Όσο δυνατός είναι ο άνεμος, τόσο ελεύθερος είναι ο έρωτας. Φωτιά για το τώρα, το τώρα για πάντα!

Μιλάμε για κόλαση... Την κόλαση την ζούμε καθημερινά. Δεν είναι ο φόβος της εξορίας που διδάσκει η εκκλησία. Υπάρχει εδώ και τώρα σαν επιβεβαίωση της πολιτιστικής αξίας που μας κυβερνάει. Με τα χαρακτηριστικά της ταπεινωτικής εξαθλίωσης και της εκμετάλλευσης που βιώνουμε καθημερινά. Έχεις την εντύπωση ότι αγγέλοι κυκλοφορούν ανάμεσα μας ψάχνοντας το τομάρι σου για να το ελευθερώσουν; Κάνεις λάθος φτωχέ δειλέ. Εσύ είσαι το εργοστάσιο παραγωγής ενέργειας, που θα αμφισβητήσει την σούπα με τα όνειρα που σου σερβίρουν. Και φυσικά είναι δικαίωμα σου να απεργήσεις όποτε το θελήσεις. Όχι όμως και από την ίδια την συνειδηση σου. Η συνειδηση είναι η μόνιμη σκιά και μυρωδιά σου. Φτωχέ, δειλέ... Παραδέξου ότι τρέφεις τις αυταπάτες σου επειδή σε

βολεύει να αναπαύεσαι μέσα στον σκοτεινό εγωισμό σου, στον ανύπαρκτο εαυτό σου. Σε βολεύει να συντηρείς την μίζερη αδυναμία σου, για να αποφεύγεις την αλήθεια. Η κατάθλιψη σου να γίνει οργή που θα συνθλίψει τα ανύπαρκτα αδιέξοδα που ιδρύσες για να χρησιμοποιείς σαν σωσίβια, στην θάλασσα των λαθών σου. Η καταιγίδα της προδομένης αλήθειας θα σε κυνηγάει παντού. Όλοι μόνοι είμαστε... κατ' επιλογήν μας.

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ ΟΥΡΛΙΑΖΟΥΝ

7 ΧΡΟΝΙΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΥΣ

Αφίσα από την εκδήλωση για τα επτά χρόνια της εκπομπής Φλεβάρης '96

ΠΑΡ. 2/2 : ΕΚΘΕΣΗ ΚΟΜΙΚΣ, ΠΡΟΒΟΛΗ ΣΛΑΪΣ, ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΣΚΕΤΣ, ΚΟΡΕΥΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣ, ΒΙΝΤΕΟΠΡΟΒΟΛΕΣ - TALK RADIO, PUMP UP THE VOLUME- (ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ).

ΣΑΒ. 3/2 : ΠΑΡΤΥ (ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ)

ΚΥΡ. 4/2 : ΣΥΝΑΥΛΙΑ - ΚΟΥΡΕΛΙΑ, SUPRISE BAND- (ΕΙΣΟΔΟΣ 500)

ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ ΣΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΕΝΑΡΞΗ 10:00

ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ 107,7 F.M.

WILD THING

γενάρης '89

Γνώμη για τους φοιτητές (όπως και τώρα άλλωστε) και λιγοστή εμπειρία από συνελεύσεις. Μπαίνω λοιπόν στο ρ. ουτοπία, όπου ήξερα πολύ λίγο κόσμο. Εκείνη την εποχή τον σταθμό απαρτίζανε άνθρωποι με διαφορετικές τάσεις που κυμαίνονταν από τον αριστερό μέχρι τον οικολογικό χώρο, σε μια προσπάθεια ενοποίησης για μια ανοιχτή πληροφόρηση, με κοινό ενδιαφέρον το ραδιόφωνο, το οποίο χαρακτηριζόταν ως εναλλακτικό. Ήταν η πρώτη φορά που συμμετείχα ενεργά σε συνελεύσεις. Στην πορεία λειτουργίας του εγχειρήματος, μεγαλώνανε και οι διαφωνίες των μελών του για τον τρόπο δράσης και πληροφόρησης. Συνελεύσεις γεμάτες ένταση, παρεξηγήσεις και απογοήτευση χαρακτηρίζαν μια σημαντική περίοδο του σταθμού, με αποτέλεσμα κάποιοι να αποχωρήσουν και κάποιοι να συνεχίσουν, προσπαθώντας για την ομαλή διαδοχή των γεγονότων. Στο επόμενο χρονικό διάστημα άρχισαν να μπαίνουν θέματα στις συνελεύσεις που αφορούσαν άμεσα τον τρόπο δράσης και λειτουργίας του σταθμού, σε μια προσπάθεια αναγνώρισης του χαρακτήρα του σταθμού στο στυλ: "τι σίγουρα δεν είμαστε, και με τι δεν έχουμε σχέση." Θέματα για τα περιεχόμενα των εκπομπών, περιεχόμενα εκδηλώσεων και τριημέρων, τρόποι αυτοχρηματοδότησης, εισιτήρια, συγκροτήματα, η παραέξω στάση των μελών, με ποιους θεωρούμαστε συνεργάτες, που δείχνουμε αλληλεγγύη, και με ποιους είμαστε σε αντίθεση και τους χτυπάμε. Αυτές οι επιλογές είχαν σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μια αμοιβαία απόσταση και ψύχρα με ορισμένους ανθρώπους που πιστεύανε από μέρους τους ότι αυτοί απομονώνονται, και ότι ο σταθμός κλείνει τις πόρτες του σε ανθρώπους ή ομάδες που θέλουν να ασχοληθούν μαζί του. Ορισμένοι από αυτούς θέλανε να χρησιμοποιήσουν την πολυμορφία σε δημόσιες σχέσεις συμπάθειας. Ενώ η άποψη του σταθμού ήταν ότι τα καλέσματα και οι συνεργασίες γίνονται στον κόσμο για διακίνηση των ιδεών

μας, μακριά από χειραγωγημένα συμφέροντα, και ανταλλαγή μουσικής κατανάλωσης. Στις συνελεύσεις ανταλλάσσονται επιχειρήματα και απόψεις, που κάποιες αντιμετωπίζονται με δυσαρέσκεια και κάποιες με κοινή αποδοχή. Βέβαια όπως θα φανεί στο τέλος, υπήρχαν άτομα στις συνελεύσεις που για προσωπικούς τους λόγους ενώ διαφωνούσαν, θεωρήσανε καλό να παρακάμψουν το γεγονός. Έχει έρθει ο καιρός που η συνελεύση του σταθμού προσπαθεί να πραγματοποιήσει τις ιδέες, που διακινεί μέσα από τα μικρόφωνα και τα κείμενα του. Ιδέες που ζητάνε να γίνουν πράξη στις σχέσεις του με τον κόσμο, αλλά και με τον δρόμο έξω γενικότερα. Να αποδειξει ότι η θεωρία δεν είναι για υιοθέτηση προσωπικότητας, αλλά ούτε πειραματισμός σχέσεων. Αλλά η πίστη που βρίσκει διέξοδο στην πράξη για να ταΐσει την γνώση και αυτή με την σειρά της, την προσπάθεια. Ήταν ο καιρός που η ουτοπία προσπάθησε να κάνει κάποια βήματα μπροστά, όχι μεγάλα -χωρίς να υπάρχει η ψευδαίσθηση της ονομιπ καθαρότητας που έλυσε όλα τα προβλήματα της- αλλά της ολόδικής της επιλογής να επαληθεύσει και να προχωρήσει στα πρώτα ήδη λεγόμενα χαρακτηριστικά του. Η εξέλιξη του σταθμού, γιατί στη προκειμένη περίπτωση μιλάμε για εξέλιξη και σε καμία περίπτωση για κατάληξη, βρίσκει τα μέλη του σταθμού να διαφωνούν για το πόσο ειλικρινείς είναι, και για το αν πρέπει να κρατηθεί αυτή η στάση. Με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μια αντιπαλότητα στο εσωτερικό του, η οποία είναι εμφανής και στα καινούρια μέλη που έρχονται, αλλά και μέσα από τις εκπομπές. Στην ουτοπία μέσα υπήρχαν άνθρωποι που πίστευαν ακράδαντα σε αυτό που κάναν. Προσπαθούσαν να συντονίσουν καταστάσεις για τα μέσα και τα έξω του σταθμού, παίρνοντας πρωτοβουλίες και δηλώνοντας έτσι τις προτεραιότητες τους. Απεναντίας μια και η συμμετοχή στην συλλογικότητα ήταν εθελοντική, υπήρχαν και αρκετά μέλη που διαφοροποιούσαν την αναγκαιότητα του παρόντος με την καθημερινότητα τους. Αυτό δημιούργησε κατά την γνώμη μου δύο βασικά προβλήματα. Το πρώτο ήταν ότι άρχισε να δημιουργείται μία ανισότητα στις σχέσεις. Καθ' ότι υπήρχαν μέλη που δραστηριοποιούνταν σε όλους τους τομείς για παράδειγμα: χαμαλίκια, προγράμματα, αφισοκολλησεις, γραφή κειμένων, οικονομικά. Και μέλη που αδυνατούσαν να μοιραστούν τις ευθύνες. Και το δεύτερο ότι το πρώτο και το σταθμού φαινόταν να μιλάει αλλά και να το διαχειρίζονται δύο διαφορετικές απόψεις. Υπήρχαν άνθρωποι που το μόνο που υπερασπιζότανε ήταν η διαφύλαξη της ακεραιότητας του προγράμματος τους, αφήνοντας τα υπόλοιπα μέλη να λύσουν βασικά προβλήματα. Θυμάμαι τον εαυτό μου να μιλάει στις συνελεύσεις, λέγοντας ότι τα προσωπικά προβλήματα του καθενός μας, είναι προς συζήτηση μεταξύ μας, και όχι θέμα συνέλευσης. Ότι πρέπει να μην χρεώνουμε τις δικές μας αδυναμίες στις πλάτες του σταθμού. Και ότι πρέπει επιτέλους εκτός από το να αναλογιστούμε αλλά και να αναλάβουμε τις ευθύνες μας, για να πάει μπροστά το κοινωνικό εγχείρημα, που δεν έτυχε αλλά επιλέξαμε να διαχειριζόμαστε εκείνη την περίοδο. Έπρεπε ο σταθμός να ασχοληθεί περισσότερο με κοινωνικά ζητήματα, και τα μέλη του να δραστηριοποιηθούν πάνω και σε αυτόν τον τομέα. Και όχι να περιμένει προσκλήσεις

σε επικείμενες δολοφονίες, και να ασχολείται με τα πρωτοσέλιδα. Έπρεπε να καλλιεργούμε τα επιχειρήματα του παρόντος. Μέλος του σταθμού κάνει πρόταση για σύσταση ομάδων, με το σκεπτικό να μοιραστούν οι δουλειές, και όλοι ανά περιόδους να περνάνε από όλες τις δουλειές μιας και τα μέλη στις ομάδες θα άλλαζαν σε κάποια χρονικά διαστήματα. Αλλά ούτε αυτό λειτούργησε ομαλά, μιας και υπήρχαν άτομα που δυσανασχήτησαν με την ιδέα. Ένα μέλος μάλιστα δήλωσε ότι θα συμμετέχει σε όποια ομάδα θελήσει αυτός, όποτε θελήσει αυτός, αναλαμβάνοντας μόνο όποια δουλειά θελήσει αυτός. Έτσι η αναλογία ευθυνών παραμένει άνισα ίδια, με αποτέλεσμα κάποια μέλη να δηλώνουν ενδιαφέρον μόνο για τα «γλυκά», και κάποια να αιμορραγούν. Πιστεύω ότι έλειπε η ένδειξη σεβασμού για όλα αυτά που διαδραματιζότανε. Η ουτοπία είχε φτάσει στο να θυμίζει πόρνη, ο καθένας την έπαιρνε για το δικό του λόγο. Μέσα στην όλη ιστορία όμως οι λόγοι ύπαρξης του σταθμού μας κάνανε να αναγνωρίζουμε το πόσο σημαντικά δυνατό είναι η συνέχεια της λειτουργίας του.

SHOT BY BOTH SIDES

μάης '97

ορισμένους για να την πέσουν σε κάποιο άλλο μέλος του σταθμού, χαρακτηρίζοντας την δράση του, σαν υπερβολικό ενδιαφέρον που τον κάνει να υπερλειτουργεί. Εδώ πέρα είναι που κάποιες παρέες αρχίζουν να μαλώνουν, όταν πλέον συνειδητοποιούν ότι τα πολιτικά τους πιστεύω διαχωρίζονται από την στάση των φίλων τους. Προβλήματα που κάποιοι νομίζαμε ότι είχανε λυθεί, τα βλέπουμε να ξεδιπλώνονται ξανά μπροστά μας, από μέλη που ξαναβάζουν προς αμφισβήτηση τις αρχές του σταθμού, θέλοντας να επαναδιαπραγματευτούν τις αρχές αυτές. Ο διαχωρισμός γενικεύεται όταν ένα μέλος του σταθμού, βάζει θέμα στην γενική συνέλευση ότι από τέσσερα μέλη του σταθμού ασκείται άτυπη ιεραρχία. Η ιδέα αυτή υιοθετείται και από έντεκα μέλη ακόμα, που κατά την δική μου άποψη αδυνατούσαν όσο να προβούν σε κάποιες αποφάσεις, που θα διασφαλιζανε τις ήδη τεκμηριωμένες θέσεις του σταθμού που είχαν αποφασιστεί μέσα από τις συνέλεύσεις. Χρεώνοντας έτσι την δική τους αδυναμία - που καλλιεργούσαν είτε εσκεμμένα είτε λόγω χαρακτήρα- σε πολιτική αντιπαράθεση ζητώντας την διαγραφή των τεσσάρων, και χαρακτηρίζοντας τα υπόλοιπα μέλη που διαφωνούσαν και υπερασπιζανε την στάση των τεσσάρων ως ακολουθητές τους. Είμαι σχεδόν σίγουρος

ότι ορισμένα από τα μέλη που έβαλαν το θέμα της άτυπης ιεραρχίας θα φανούνε σε κοντινό διάστημα, μέσα από τα ΜΜΕ να δίνουν αγωνιστικές συνεντεύξεις ως συνδικαλιστές ή ως υποψήφιοι στις εκλογές. Πράγμα

που έχει γίνει και στο παρελθόν από κάποια παλιότερα μέλη του σταθμού. Και για να ξεκαθαρίσουμε κάτι εδώ, την ουτοπία δεν την ιδρύσαν κάποια άτομα μία μέρα. Ήταν μια ιδέα που υπήρχε και ανέλαβαν με δική τους εθελοντική πρωτοβουλία

να ξεκινήσουν την υλοποίηση της. Προσωπικά με είχε πειράξει πολύ όταν άκουγα μέλη οχτώ χρόνων να αμφισβητούνε λόγια και πράξεις άλλων μελών, φανερώνοντας μια ψυχολογική καταπίεση, που λέγανε ότι υπομένανε όλον αυτό τον καιρό. Ενώ θα έπρεπε κατά την γνώμη μου από την στιγμή που αποστασιοποιούνται από τα χαρακτηριστικά του σταθμού να αποχωρήσουν είτε τότε, είτε όταν αισθανόταν καταπιεσμένοι. Αντί αυτού προσπαθούν με προσωπικά απωθημένα να βάλουν κατά μελών, μετατρέποντας τα προσωπικά σε πολιτικά και τα πολιτικά σε προσωπικά. Αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι αυτό που για ορισμένους είναι καθημερινή στάση ζωής, για κάποιους είναι συλλογή εμπειριών σε παιδικές κατασκηνώσεις. Η ρήξη είναι τρισδιάστατα φανερή.

Αυτή την περσόνα έρχεται και η κρατική καταστολή. Και ενώ από ορισμένους

DEATH OF A CLOWN

26 γενάρη '98

γίνεται η πρόταση να αντιμετωπιστεί από κοινού ο κίνδυνος, αυτό φαίνεται στην πράξη αδύνατο. Οι συνέλεύσεις είναι πλέον η αναφορά κατηγοριών που ανταποδίδουν τα μέλη μεταξύ τους. Η ουτοπία έχει χτυπηθεί και μπάζει νερά από όλες τις μπάντες, και το πλήρωμα της αντί να κοιτάξει να τις κλείσει, μαχαίρωνει ο ένας τον άλλο. Η όλη παραδειγματική ασυνέπεια προς την ανάληψη των ευθυνών τους, ιδιαίτερα από συγκεκριμένα μέλη, κατέστησε άρρωστα αδύνατο, το να διαμορφωθεί η πολυφωνία σε ομοφωνία. Οι αρχές του σταθμού κατοχυρωνότανε μέσα από τις συνέλεύσεις του. Και όμως η υπόγεια αμφισβήτηση ξετυλίγεται μέσα από κάποιους που μέχρι πρότινος συμμετείχαν και αυτοί στην υλοποίηση τους, αλλά και από κάποιους που δεν κάνανε τις διαφωνίες τους εμφανείς, αλλά απλά κρυφά παραδοκούσανε. Προσωπικά πιστεύω ότι άτυπη ιεραρχία δεν υπήρχε ποτέ στο ρ. ουτοπία. Θυμάμαι την τελευταία επίσημη συνέλευση ουτοπίας και

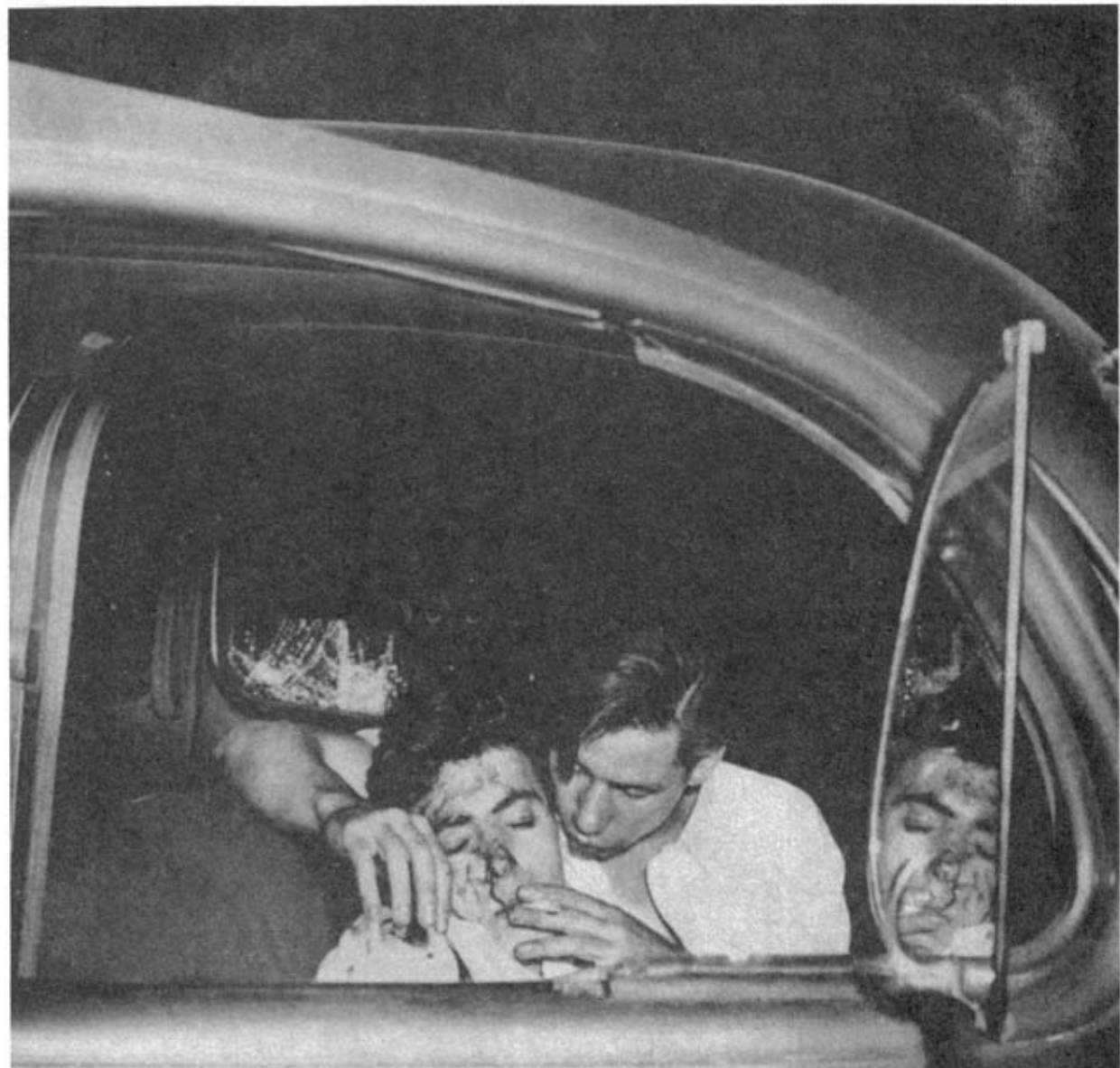
συμπαραστατών την εποχή της καταστολής, στην οποία κάποια μέλη μιλούσαμε για δυνατές κινητοποιήσεις στο κέντρο της πόλης και άλλα μέλη βγαίνανε για να καταγγείλουν τις προτάσεις σαν ακραίες λύσεις μελών που θέλουν να πρωτοστατήσουν των γεγονότων. Ένα μέλος μάλιστα δηλώνει ότι σε περίπτωση σύλληψης θα δείξει επιλεκτική αλληλεγγύη. Η άγραφη συμφωνία του ότι το πάμε για κλείσιμο ήταν εν γνώσει όλων μας. Για όλους εμάς που συμμετείχαμε στο ρ. ουτοπία, ήταν πλέον αδιανόητα δύσκολο το να συνεχίσουμε να συνυπάρχουμε, να συλλειτουργούμε και να συναποφασίζουμε. Η ευθύνη βαραινεί όλους μας, και τα παλιά μέλη που έπρεπε να ήταν σε συνεχή επαγρύπνηση, αλλά και κάποια από τα καινούρια μέλη που μπήκαν σε μια συλλογικότητα δώδεκα χρόνων προσπάθειας και ιστορίας, βρίσκοντας τα όλα έτοιμα και ισοπεδώνοντας τα έτσι απλά. Η ουτοπία εκφυλισμένη πλέον οδήγησε από μόνη της κάποιους από μας στον τόπο της εκτέλεσής της, μιας και οι περισσότεροι από εμάς δεν είχαμε το κουράγιο να το κάνουμε. Είμαι περήφανος που συμμετείχα στο ρ. ουτοπία και βάδισα μαζί της μέχρι το τέλος. Αναλαμβάνω τις ευθύνες που μου αναλογούν για το κλείσιμο της. Η τελευταία εκπομπή της ουτοπίας κάτω από βαριά συναισθηματικά ατμόσφαιρα έγινεπέμπτη εννιά απρίλη '98 δύο με τρεις το βράδυ. Ο λόγος ύπαρξης του ρ. ουτοπία εξακολουθεί να υπάρχει.

Υ.Γ.1 ΣΧΕΣΗ ΑΜΑΛΙΑΣ Ορισμένες φορές η συνέλευση του σταθμού, προσπάθησε να διαφυλάξει τον τρόπο διαμόρφωσης των αποφάσεων μέσα στις συνέλεύσεις από την ενεργή συμμετοχή κάποιων ανθρώπων που δεν ήταν μέλη της συλλογικότητας, μέχρι να τελειώσει αυτό

που χαρακτηρίζαμε εσωτερική διαδικασία. Η παρουσία οποιουδήποτε ενδιαφερομένου ήταν δεκτή όχι όμως και η τοποθέτηση του, σε θέματα που θα καθορίζανε το χαρακτήρα του σταθμού. Καθ' ότι το κόστος χρεώνεται στα μέλη της συλλογικότητας. Συγκεκριμένα στη συνέλευση που θα ακουγόταν η κασέτα από την συνέλευση της αμαλίας είχαν παραβρεθεί και δύο μέλη του μαύρου ήλιου. Η συνέλευση φυσικά δεν ενοχλήθηκε από την παρουσία τους. Όταν όμως επιχειρήθηκε από μέρος τους να παρέμβουν στην συνέλευση, λέγοντας για το τι στάση έπρεπε να κρατήσει όσον αφορά την σχέση με την villa αμαλίας, μέλη της συνέλευσης αντέδρασαν και ζητήσαν να μην προβούν σε τοποθέτηση τα μέλη του μαύρου ήλιου, μέχρι το κλείσιμο της συνέλευσης. Αντίθετα κάποια άλλα μέλη του σταθμού θεωρώντας ότι έχουν κοινή άποψη του θέματος με τις δυο κοπέλες του μαύρου ήλιου, διαφώνησαν έντονα για την μη ενεργή συμμετοχή τους στη συνέλευση. Βάζοντας θέμα αν η συνέλευση της ουτοπίας είναι κλειστή διαδικασία ή όχι. Για μένα ήταν απλώς μια τυπική αλλά και πολύ σοβαρή συνέλευση της ουτοπίας, που απαιτούσε κατά κύριο λόγο την παρουσία και την συζήτηση μεταξύ όλων των μελών του εγχειρήματος, προκειμένου να παρθεί μία απόφαση που θα αφορούσε και θα χρεωνόταν αποκλειστικά τα μέλη του σταθμού. Όταν ακούστηκε στην συνέλευση μας η κασέτα από την συνέλευση της villa για το συγκεκριμένο θέμα, κάποια μέλη του σταθμού που στην αρχή είχαμε διαφορετική άποψη επί του θέματος, αναθεωρήσαμε την στάση μας βλέποντας ότι δεν είχαμε επαρκή ενημέρωση για το πώς είχαν διαδραματιστεί πραγματικά τα γεγονότα. Έπειτα από την ακρόαση λοιπόν της ηχογραφημένης κασέτας, ακούστηκαν κάποιες απαντήσεις που έλυσαν τις απορίες που είχαν δημιουργηθεί πάνω σε κάποια θέματα σε αρκετούς από εμάς. Ζητήθηκε επανεξέταση του θέματος, μιας και η συγκεκριμένη συνέλευση αδυνατούσε να λύσει το θέμα λόγω της ατμόσφαιρας που επικρατούσε, έπειτα από την παραπάνω ένταση που είχε δημιουργηθεί. Στην συνέχεια κάποιοι από εμάς επιχειρήσαν να ξαναβάλουν το θέμα προς συζήτηση στις αμέσως επόμενες συνέλεύσεις. Μερικά μέλων όμως αρνιόταν κατηγορηματικά, θεωρώντας το δευτερεύον ζήτημα χρησιμοποιώντας την καταστολή ως δικαιολογία. Η κασέτα με κάλυψε σε πολλά σημεία, και θεωρώ ότι δεν έχω πρόβλημα για το συγκεκριμένο θέμα με την συνέλευση της villa.

Υ.Γ.2 ΚΑΚΟΒΟΥΛΟΙ ΑΚΙΝΔΥΝΟΙ Ανελέητη αντιπάθεια για τους φλώρους που γράφανε αλλά και διάνειμαν τα πικρόχολα σχόλια για την ουτοπία στον αντιοδηγό θεσσαλονίκης.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ ΟΜΟΣ Η ΣΙΟΠΗ
Ρ. ΟΥΤΟΠΙΑ - Ρ. ΚΙΒΩΤΟΣ

Έχεις δει το βλέμμα των ανθρώπων που ζήσαν τον παράδεισο; Όταν ξύπνησαν, συνειδητοποίησαν ότι είχε τελειώσει και επανήλθαν στην καθημερινή τους κόλαση παρά την θέλησή τους.

Η αίσθηση του ανικανοποίητου, τους κυνηγάει σαν κατάρα. Και ο εφιάλτης της συμμετοχής τους χαρακτηρίζει.

Έχεις δει το βλέμμα αυτών που ονειρεύτηκαν ότι ήταν στον παράδεισο και η επιστροφή τους τους ξύπνησε απότομα;

LIVE

ΣΤΟ ΓΥΕΚΛ

ΤΟΥ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΥ

ΣΑΒ. 30.9 - ΞΡΑ 9.50

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

NEVER TRUST A HIPPIE

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ
VILLA BARBARA

ΕΙΣΟΔΟΣ: 300 €

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩ ΚΟΥΡΕΛΙΑ (ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΡΟΠΙΑ 107,7)

Αφιέρωση από εκδήλωση συμπόσιας στην κατάληψη της Villa Barbara, Οκτώβριος '96 (μετά από αναβολή)

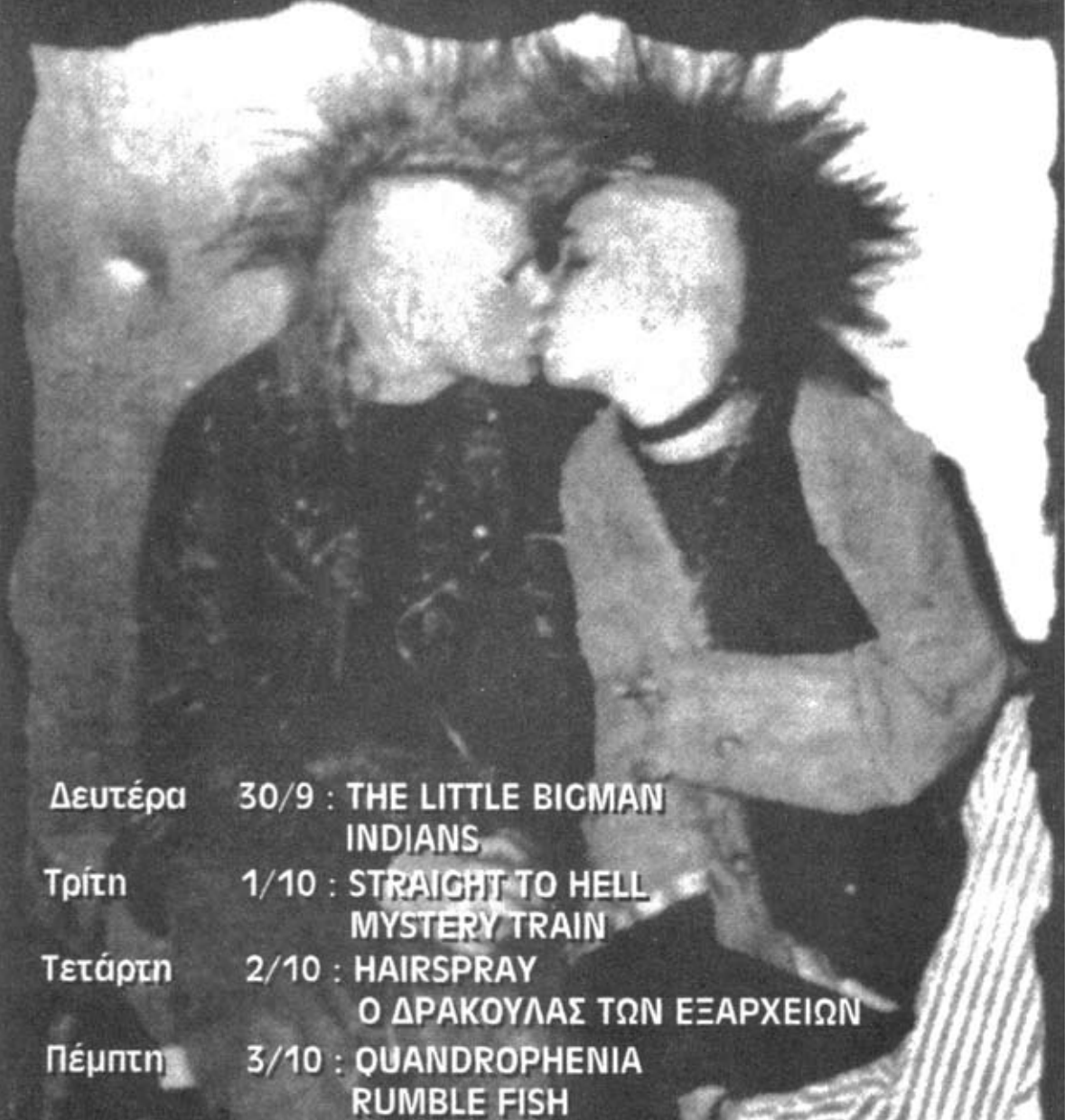

Σπίτια που γκρεμίζονται, ιδέες που χάνονται. Συσσωρευμένη φυλακισμένη ενέργεια που σπάει το φράγμα της ψυχής και χτυπάει λάθος και πάλι λάθος. Πον σε κάνει να χτυπάς το κεφάλι σου στο τοίχο. Βιασμοί της ψυχής και ξεκοιλιάσματα των κορμιών. Ο κοινοτικός ρατσισμός είναι μια αρρώστια που βγήκε από τον πολιτισμό και υιοθετήθηκε από την κοινότητα ως αυτοκατα-στροφική λύτρωση. Ο άνθρωπος έχει πάψει να σεβεται τον εαυτό του και κατά συνέπεια κατέγει άλλο. Όταν φωτάζεις από οργή είσαι αντικοινοτικός, όταν φωτάζεις στο γήπεδο είσαι φίλαθλος. Το να σκοτώσεις έναν άνθρωπο είναι φόρος. Το να σκοτώσεις έναν «κακό» άνθρωπο είναι καθήκον. Οι χαφιέδες όταν είναι με τους «καλούς» είναι σύμμαχοι, όταν είναι με τους «κακούς» είναι προδότες. Επικαλούνται για την διασκέδαση τον ύμνο της μιζέριας. Ενα από τα κοινά που έχουν αυτοί οι άνθρωποι είναι η κακία στα μάτια τους και ο κλειδωμένος εγκέφαλος που θυμίζει πλυτήριο.

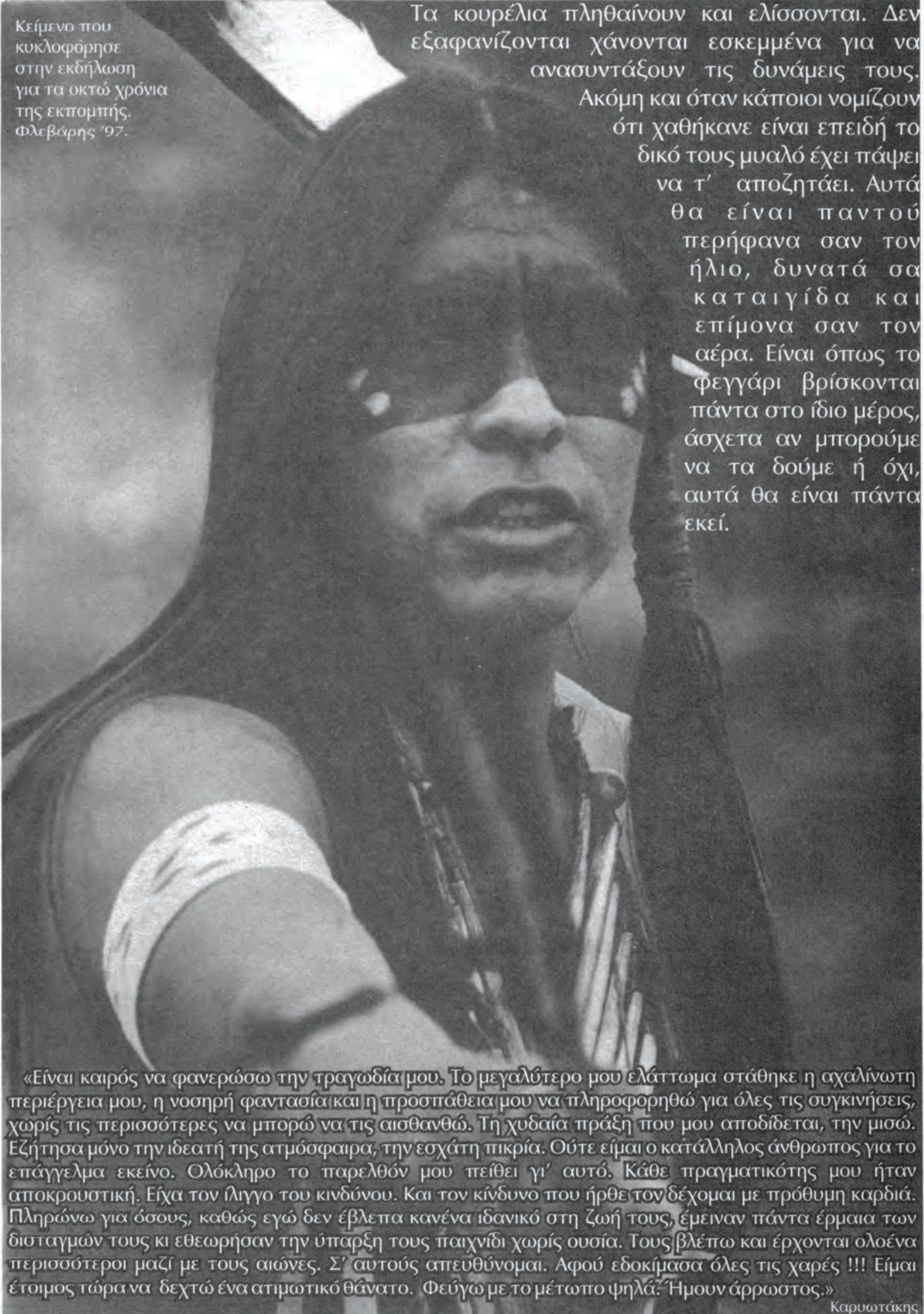

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ ΚΑΝΟΥΝ ΒΙΝΤΕΟ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗ ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

Αφίσα από video-προβολές στην κατ'άληψη της Βίλλια Βαρβάρια. Σεπτέμβρης / Οκτώβρης '97

-
- Δευτέρα 30/9 : THE LITTLE BIGMAN
INDIANS
- Τρίτη 1/10 : STRAIGHT TO HELL
MYSTERY TRAIN
- Τετάρτη 2/10 : HAIRSPRAY
Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ
- Πέμπτη 3/10 : QUANDROPHENIA
RUMBLE FISH
- Παρασκευή 4/10 : WARRIORS
CLOCKWORK ORANGE
- Σάββατο 5/10 : SUBURBIA
DECLINE OF WESTERN CIVILIZATION

Έναρξη 10:00 βρ, ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Κείμενο που
κυκλοφόρησε
στην εκδήλωση
για τα οκτώ χρόνια
της εκπομπής.
Φλεβάρης '97.

Τα κουρέλια πληθαίνουν και ελίσσονται. Δεν εξαφανίζονται χάνονται εσκεμμένα για να ανασυντάξουν τις δυνάμεις τους.

Ακόμη και όταν κάποιος νομίζουν ότι χαθήκανε είναι επειδή το δικό τους μυαλό έχει πάψει να τ' αποζητάει. Αυτά θα είναι παντού περήφανα σαν τον ήλιο, δυνατά σα καταιγίδα και επίμονα σαν τον αέρα. Είναι όπως το φεγγάρι βρίσκονται πάντα στο ίδιο μέρος, άσχετα αν μπορούμε να τα δούμε ή όχι, αυτά θα είναι πάντα εκεί.

«Είναι καιρός να φανερώσω την τραγωδία μου. Το μεγαλύτερο μου ελάττωμα στάθηκε η αχαλίνωτη περιέργεια μου, η νοσηρή φαντασία και η προσπάθεια μου να πληροφορηθώ για όλες τις συγκινήσεις, χωρίς τις περισσότερες να μπορώ να τις αισθανθώ. Τη χυδαία πράξη που μου αποδίδεται, την μισώ. Εζήτησα μόνο την ιδεατή της ατμόσφαιρα, την εσχάτη πικρία. Ούτε είμαι ο κατάλληλος άνθρωπος για το επάγγελμα εκείνο. Ολόκληρο το παρελθόν μου πείθει γι' αυτό. Κάθε πραγματικότης μου ήταν αποκρουστική. Είχα τον ήλιο του κινδύνου. Και τον κίνδυνο που ήρθε τον δέχομαι με πρόθυμη καρδιά. Πληρώνω για όσους, καθώς εγώ δεν έβλεπα κανένα ιδανικό στη ζωή τους, έμειναν πάντα έρμαιο των δισταγμών τους κι εθεωρήσαν την ύπαρξη τους παιχνίδι χωρίς ουσία. Τους βλέπω και έρχονται ολοένα περισσότεροι μαζί με τους αιώνες. Σ' αυτούς απευθύνομαι. Αφού εδοκίμασα όλες τις χαρές !!! Είμαι έτοιμος τώρα να δεχτώ ένα ατιμωτικό θάνατο. Φεύγω με το μέτωπο ψηλά: Ήμουν άρρωστος.»

Καρυωτάκης

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ 107,7 fm

8 ΧΡΟΝΙΑ

Στέκι στο Βιολογικό, έναρξη 10.30

ΣΑΒΒΑΤΟ 15/2

**ΘΕΑΤΡΙΚΑ
ΔΡΩΜΕΝΑ**

είσοδος ελεύθερη

ΚΥΡΙΑΚΗ 16/2

ΣΥΝΑΥΛΙΑ με τους:

-ΚΟΥΡΕΛΙΑ

-ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

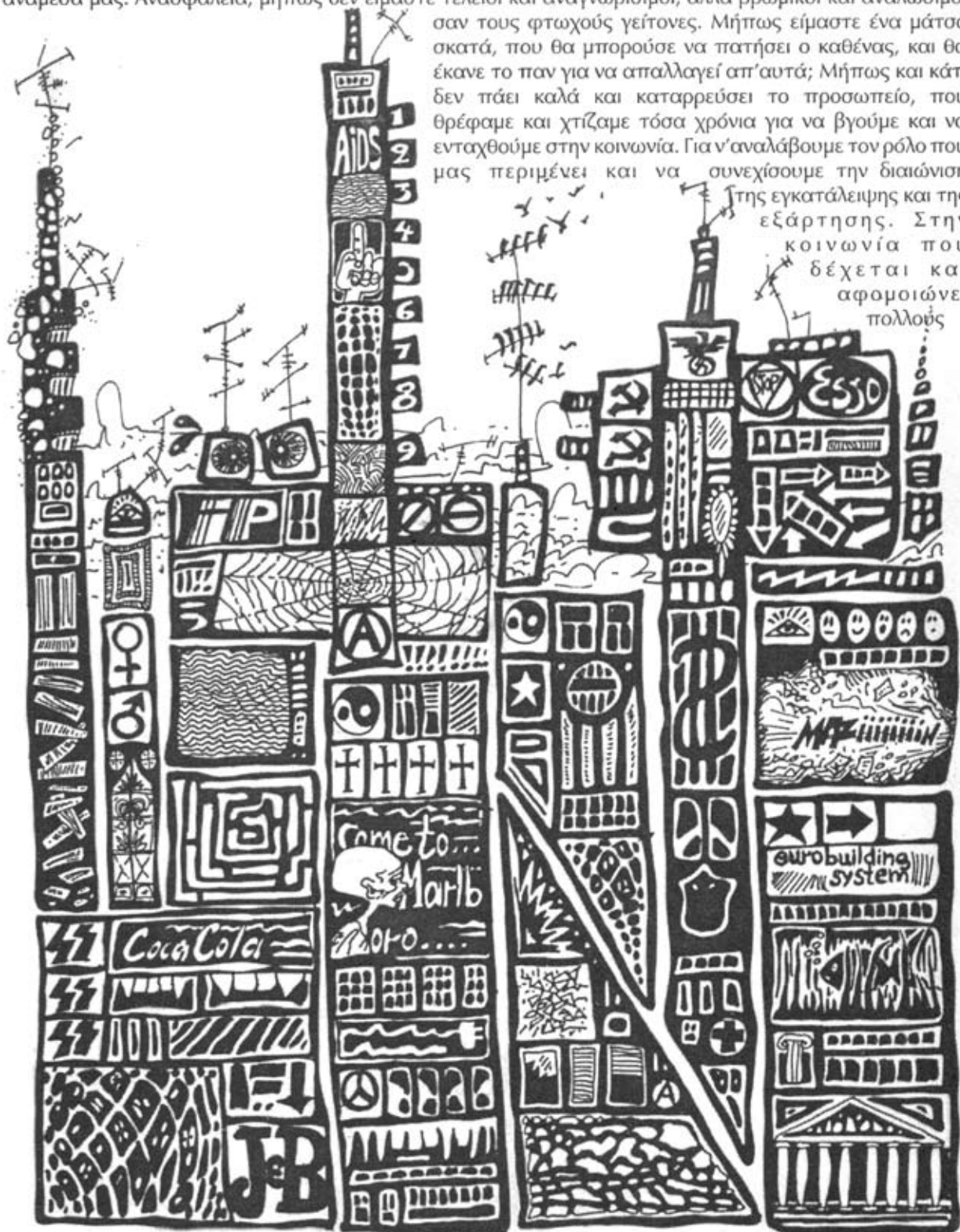
-ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΜΟΥ ΑΓΑΠΕΣ

είσοδος 600

Ηδονιζόμαστε με προβλήματα που δεν μας απασχολούν οι λύσεις τους. Μας φοβίζει η ειλικρίνεια και καταφεύγουμε στα επιφανειακά. Όλα φαίνονται τόσο πολύπλοκα και συγχρόνως τόσο απλά. Αποζητώντας ταυτότητα και προσωπικότητα, χωρίς να υπολογίζεις την ύπαρξη των άλλων, αλλά συγκρατώντας μόνο την εικόνα τους. Βολεύει να ασχολείσαι με τα προβλήματα των άλλων, για να ξεχνάς τα δικά σου. Είναι σαν να ανάβεις κεριά στην ομίχλη. Κυκλοφορεί-τιτλοφορεί, ο φόβος και η ανασφάλεια ανάμεσά μας. Ανασφάλεια, μήπως δεν είμαστε τέλειοι και αναγνωρίσιμοι, αλλά βρώμικοι και αναλώσιμοι

σαν τους φτωχούς γείτονες. Μήπως είμαστε ένα μάτσο σκατά, που θα μπορούσε να πατήσει ο καθένας, και θα έκανε το παν για να απαλλαγεί απ'αυτά; Μήπως και κάτι δεν πάει καλά και καταρρεύσει το προσωπείο, που θρέψαμε και χτιζαμε τόσα χρόνια για να βγούμε και να ενταχθούμε στην κοινωνία. Για ν'αναλάβουμε τον ρόλο που μας περιμένει και να συνεχίσουμε την διαίωση της εγκατάλειψης και της εξάρτησης. Στην κοινωνία που δέχεται και αφομοιώνει πολλούς

διαφορετικούς χαρακτήρες, αρκεί να έχουν τους ίδιους κωδικούς εκμετάλλευσης. Με τίποτα δεν πρέπει να συμμετέχουμε σε τυχόν διάλυση της γραμμής ή να χρεωθούμε το σπάσιμο του γριναζιού που έχουμε αναλάβει να φυλάμε σαν τον ρόλο μας, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Έτσι αποκτιέται η ψευδαίσθηση, ότι εκκλιθρώνεται μια ευτυχισμένη και ελεύθερα ολοκληρωμένη ζωή. Αντικαθιστώντας τον δικό μας πρωταγωνιστικό ρόλο στη ζωή, με παθητική οπτική συμμετοχή στα σήριαλ, που έχουν γίνει η μόνιμη συντροφιά στο σπίτι - κελί. Προκαλώντας με αυτό τον τρόπο ένα ανάλογο εθισμό με αυτό των ψυχοφαρμάκων και αναγνωρίζοντας ως μοναδικό δικαίωμα επιλογής το τηλεκοντρόλ. Στέλνοντας μηνύματα SOS μέσα από τις τηλεφωνικές συσκευές μας. Στην καταπιεσμένα εσώκλειστη κοινωνία, αρέσει ιδιαίτερα να της προτείνουν καλύτερη ζωή, σαν τα διαλείμματα στα εργοστάσια. Χαλαρώνει τα δεσμά και την κάνει να ξεχνάει τη μονότονα επαναλαμβανόμενη μιζέρια, που εξοντώνει οποιαδήποτε όρεξη για προσπάθεια απεξάρτησης. Η παραμελημένη συνείδηση, όμως, έρχεται με αλλεπάλληλα στρώματα εκδίκησης. Το ξέσπασμα και η εκτόνωση, παρέχονται μόνο μέσα -από και σε- συγκεκριμένους κανόνες τακτικής. Η πνευματική βία που καθοδηγείται από τα αδιεξοδικά απωθημένα, είναι εξίσου σημαντική με την πνευματική ατροφία που καθιστά ανύπαρκτη και ανήμπορη οποιαδήποτε φωτεινή διέξοδο στον λαβύρινθο του μυαλού μας. Είναι τα απαραίτητα συστατικά για τον χρόνιο λήθαργο με ανταλλαγή την εικονική πραγματικότητα. Γνωστή και ως κοινωνική εκτόνωση-εξόντωση.

Αυτό βέβαια παρέχει την ευκαιρία να παρακολουθήσεις από απόσταση ασφαλείας και αναίμακτα τις κρυφές πτυχές των ανεκπλήρωτων επιθυμιών, καθώς και των συνεπειών της τυχούσας απεξάρτησης από την χρόνια καταδίκη σιγουριάς, που με τόσο ενθουσιώδη πίστη ακολουθούμε πιστά χρόνια τώρα. Ο κόσμος ενδιαφέρεται με την ίδια εξάρτηση ενός τοξικοεξαρτημένου για το ποδόσφαιρο, το μπάσκετ, τα αυτοκίνητα, τα έπιπλα, τα ρούχα, την coca cola, τα goody's, τα reality shows, το δικαίωμα κατανάλωσης, τις αιματοβαμμένες ειδήσεις, τις γυναίκες ή τους άνδρες αντίστοιχα. Άνθρωποι που λειτουργούν με πρότυπα και όχι με αυτόνομα αισθήματα. Που σκέφτονται σαν συλλέκτες και έχουν μάθει να τρέφονται με πόνο. Έχουν βάλει σαν νόημα ζωής την ίδια την αποχή από την ζωή. Προσπαθούν για την ολοκλήρωση και υιοθέτηση ενός ιδανικού χαρακτήρα και όχι για την ελευθερία επιλογής των αναγκών τους και την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Δεν παρέχουν ευκαιρία στον εαυτό τους να σκεφτεί αυτόβουλα, γιατί αυτό θα τους οδηγήσει σε μια χειρότερη απομόνωση από αυτή που ζουν τώρα. Στην καινούργια απομόνωση θα είναι αντιμέτωπος με τον ίδιο του τον εαυτό και θα παρακολουθεί όλο το χρονικό της ζωής του. Αυτό θα τον κάνει να απαρνηθεί όλο το είναι του και θα είναι τόσο επίπονο, που μπορεί να τον οδηγήσει στην τρέλα. Προτιμάει το σκοτάδι και τις αλυσίδες του, καθότι αυτό του παρέχει την γνώριμη ασφάλειά του. Άνθρωποι δούλοι του φόβου τους. Κόσμος να παραληρεί από αμόκ και υστερία άγνοιας και αδυναμίας. Πλήθος που δέχεται χωρίς να καταλαβαίνει και που πιστεύει χωρίς να ξέρει. Ευυπόληπτοι πολίτες που μιλάνε για τις ενοχές, που τους διαβάλλον, προσπαθώντας να νομιμοποιήσουν την σιωπή τους σα λάφυρο καταξίωσης-καταδίωξης. Είναι πολύ άσχημο και δύσκολο κατανοήσιμο στα 50 χρόνια να μαθαίνεις την λέξη λάθος. Το να είσαι βλάκας σε όλη σου την ζωή είναι έγκλημα, γιατί δολοφονείς καθημερινά την ίδια την ζωή σου.

ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ 107,7

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

**κάνουν Βιντεοπροβολές
στη villa ΒΑΡΒΑΡΑ**

έναρξη 10.00 μ.μ., είσοδος ελεύθερη
όλες οι ταινίες είναι χωρίς υπότιτλους

ΔΕΥΤ. 10/11 ▶ *Punk in London, Live Specials, British Rock '80*

ΤΡ. 11/11 ▶ *Old Punk and Ska*

ΤΕΤ. 12/11 ▶ *Punk on the Road, English Hardcore*

ΠΕΜ. 13/11 ▶ *UK D.K., Punk '78*

ΠΑΡ. 14/11 ▶ *Rude Boy (The Clash)*

ΣΑΒ. 15/11 ▶ *The Great R'n'R Swidle (Sex Pistols)*

στο πρώτο όροφο της κατάληψης θα λειτουργεί

ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ - ΗΛΕΚΤΡΑΣ

Μέσα στην εκσυγχρονισμένα αποστειρωμένη πόλη που η κατανάλωση και η απομόνωση κυβερνούν με νόμο την εκμετάλλευση...

Μέσα στις σιωπηλές συνοικίες, που πρέπει να προσπαθήσεις για να αγαπήσεις και να εκτιμήσεις...

Ανάμεσα στους φίλους, τους εχθρούς και τους γειτόνους, που ο καθένας ξεχωριστά παίζει κάποιο ρόλο στη πραγματική καθημερινότητα, που μας απειλεί με ανικανοποίητα συναισθήματα, νοιώθοντας ότι αυτή η κατάσταση δεν θεωρείται σαν δεδομένα η καλύτερη, ούτε σαν κάτι που δεν μπορούμε να ανατρέψουμε.

Προκαλώντας την ελπίδα ως αναζήτηση της αλήθειας, καθημερινά σημάδια λητουργούν σαν πηγή έμπνευσης. Προσπαθώντας να βρούμε κάποιους τρόπους έκφρασης, μαθαίνουμε την αγάπη και το μίσος, τη καταστροφή και τη δημιουργία, σαν εικόνες που μας ωθούν σε καθημερινή αντιπαράθεση με τη δική τους πραγματικότητα. Υπάρχουν πολλοί τρόποι έκφρασης...

Οι αυθεντικότεροι είναι αυτοί που πηγάζουν από μέσα μας και μας εκφράζουν, έστω και προσωρινά.

Η επαλήθευση έρχεται όταν βλέπουμε το δημιουργημά μας να ζωντανεύει από τη προσπάθειά μας, που με τη σειρά της ταίχεται από τη σκέψη μας, που κι αυτή πηγάζει από τις εμπειρίες, που κι αυτές με τη σειρά τους γεννιούνται από την αντίληψή μας.

Κάποιων ανθρωπών η ανάγκη για δημιουργία τους οδηγεί στο να γίνουν αυτοδίδακτοι και όσο παίζουν και πειραματίζονται, τόσο μεγαλώνει η φαντασία και η όρεξή τους.

Ανθρωποι που αισθάνονται την ανάγκη να βρουν ένα τρόπο επικοινωνίας τόσο δυνατό, ώστε να μπορεί να σπάσει τη σιωπή της τοιμεντούπολης, τη μοναξιά της απογοήτευσης και να καταστρέψει τη μονοτονία της καθημερινότητας. Να μπορεί να φτύσει κατάμουτρα αυτές τις αρρώστιες που κυκλοφορούν απρόσκλητες ανάμεσά μας και περιμένουν τη πρώτη ευκαιρία για να επιβεβαιώσουν την ύπαρξή τους.

Μάτια που κοιτάνε πηρήφρανα την ίδια τη ζωή χωρίς φόβο, γεμάτα απεληπιμένο πάθος να προλάβουν να γνωρίσουν τα πάντα...

Η κατάρα του ανικανοποίητου μας ωθεί στη μεγαλύτερη αναζήτηση...

Από μόνη της η σιγουριά του θανάτου μας οδηγεί στη τρέλα της επιθυμίας...

Ο θάνατος, όμως, δεν κρύβεται μόνο στη μιζέρια της απομόνωσης και της αδράνειας. Δεν φανερώνεται μόνο στα συναισθήματα, τις αναμνήσεις και τις μαύρες σκέψεις μας.

Ο θάνατος κυκλοφορεί κάθε στιγμή ανάμεσά μας...

Υπάρχουν, όμως, και κάποιοι αλήτες που δεν του παραχωρούν ούτε δευτερόλεπτο, τον διαφεύδουν με την ίδια τους την ύπαρξη, τη καθημερινή τους αντίσταση και τη πεισματική -γεμάτη φαντασία- αντιπαράθεσή τους. Η όρεξη πηγάζει από μέσα μας. Ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές πρέπει, από πείσμα, να τη καλλιιεργούμε περισσότερο.

Οι επιλογές της Μαρίας ήταν έξω από όλα αυτά που στερούν τη προσπάθεια της αμφισβήτησης και κρύβουν την ομορφιά του αληθινού και την ελπίδα της πραγματοποίησης. Παρέμβαине με τη ζωγραφική και τα σκίτσα της, επειδή πίστευε σε αυτή της τη προσπάθεια.

Ζωντάνεψε συναισθήματα που καλλιιεργούσαμε οι περισσότεροι από εμάς. Έδινε μορφή στα όνειρά μας μέσα από την αμοιβαία επιθυμία μας. Έκανε πράξη στο χαρτί, το ζευγάρι της φαντασίας με την επανάσταση. Μας απέδειξε ότι η τέχνη πηγάζει από όλους μας, αρκεί να την ελευθερώσουμε, να τη διοχετεύσουμε στο μυαλό μας και να την αφήσουμε να συμβαδίσει με τα συναισθήματά μας. Οι αρίστες, προκηρύξεις, αυτοκόλλητα, σιλάντς άρχισαν να αποκτούν ζωή και χρώματα και να ξεφεύγουν από την κλασική μονότονη μακέτα του συνθήματος.

Δεν την ενδιέφερε να δημιουργήσει κάποιο αυστηρά προσωπικό αρχείο, που να ξαναγυρνάει σε αυτή. Χάριζε σε πολλούς φίλους κομμάτια από τη δουλειά της, αποσπασμένα από τον ίδιο της τον εαυτό. Συνεργάστηκε με πολύ κόμο, προκειμένου να γνωρίσει και να ασχοληθεί περισσότερο με αυτό που αγαπούσε. Η Μαρία ήταν αναπόσπαστο μέρος της επαναστατικής κουλτούρας της Θεσσαλονίκης 90-95. Η Ηλέκτρα ήταν βασική έμπνευση για όλες τις καλλιτεχνικές εκκρεμότητες της παράας.

Μαρία, φυσικά θα σε θυμόμαστε.

Η μοναξιά βασιλεύει σ' αυτόν τον πλανήτη. Και είμαστε τόσοι μα τόσοι πολλοί. Αισθάνονται ξένοι μέσα στην ίδια την πόλη τους, που το μόνο γνωστό και δεδομένο είναι η κατάληξη κάθε ανθρώπου. Έμπρακτα κανείς δεν έχει αφαιρέσει το δικαίωμα της πίστης στην καλύτερη ζωή.

Μια και αυτό είναι που κρατάει όλο τον κόσμο ταξινομημένο και ακέραιο ελπίζοντας για ένα καλύτερο αύριο. Παραδίνοντας το τώρα με κατεβασμένο κεφάλι και βαθύτατη ταπεινή ικανοποίηση για τα φτωχικά του αγαθά. Αν απέρριπτες την σκέψη της καλύτερης ζωής από όλον τον κακόμοιρο κόσμο, που έχει μάθει να ζει στην μιζέρια ή θα αυτοκτονούσαν κατά χιλιάδες ή θα τον έπιανε τέτοια υστερική βία γεμάτη απόγνωση και

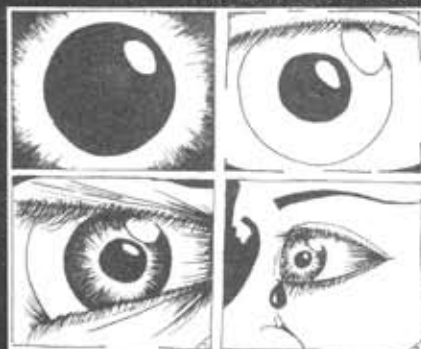

οργή που η εκδικητικότητα τους δεν θα άφηνε τίποτα όρθιο. Και αυτό γιατί αν συνειδητοποιήσει ο κόσμος ότι δεν έχει τίποτα να χάσει, τότε θα ανακαλύψει το θάρρος που είχε και το έχει στερήσει από τον εαυτό του. Διεδικώντας έτσι όλες τις επιθυμίες και όνειρα που έχει απαρνηθεί τόσα χρόνια. Η πιο χαμένη και δύσκολη αίσθηση είναι η αίσθηση της αυθεντικά προσωπικής δημιουργίας. Η αίσθηση του ότι κατάφερες να υλοποιήσεις ένα κομμάτι του εαυτού σου, το ότι πήρες κάτι βαθιά από μέσα σου και το έβγαλες έξω αφήνοντάς το ελεύθερο επειδή έτσι το αισθάνεσαι. Χωρίς στάνταρ, προϋποθέσεις και περιορισμούς. Αυτό ναι, είναι επικίνδυνο. Επικίνδυνο γιατί οι άνθρωποι έχουν ξεχάσει ποιοι είναι και τι θέλουν και δεν ξέρουν τι θα βγάλουν, αλλά το κυριότερο, πως θα το βγάλουν. Η αίσθηση της δημιουργίας είναι και η αυτοεπιβεβαίωση του ότι υπάρχουν και μπορείς. Και αυτή είναι η επικίνδυνη σκέψη. Στον κόσμο των ψευδαισθήσεων και της παράνοιας, της αποχής από την ζωή και της αποξένωσης αυτό θεωρείται ξένο όνειρο. Άλλοι έχουν αναλάβει να

παιζουν με τις αισθήσεις μας και τις ορέξεις μας. Με τους όρους καλό-κακό, όμορφο άσχημο. Οι άνθρωποι πρέπει να δουλεύουν πάντα για τους άλλους και οι άλλοι θα φροντίσουν γι'αυτούς. Δεν υπάρχει πλέον δικαίωμα επιθυμίας. Αγαπάμε και αναζητάμε αυτά που μας μαθαίνουν. Χωρίς καμιά πρωτοβουλία ή παρέμβαση από εμάς. Πολύ λίγες είναι ακόμα οι πηγές που αντιστέκονται. Δεν είμαστε αναλώσιμες παραγωγικές μηχανές, προσπαθούμε να εκφρασθούμε μέσα από τον παρακματικό πολιτισμό μ'αυτόν τον τρόπο ενάντια στην εκουγχρονισμένη ισοπεδωτική αφομοίωση. Δεν είμαστε μόλυνση αλλά διεκρίνιση. Πρέπει επιτέλους να λυγίσουμε τον πόνο και να αναζητήσουμε το κάτι διαφορετικό. Το δικαίωμα του να εκφράζεσαι είναι πηγή ζωής. Η έκφραση αναζητεί την επικοινωνία. Η επικοινωνία είναι η εκτίμηση στον εαυτό μας. Και η γνώση είναι ο ρομαντισμός που μας στηρίζει. Η αρχή και η διάθεση του να μάθεις και να τα νοιώσεις όλα.

Πίνοντας κρασί με αίμα, ψάχνοντας αυτή που με ψάχνει.

Κλοτσώντας τους εχθρούς μου όπου τους βρω.

Τα βήματά τους είναι η επαλήθευση της ήττας τους. Θα ήμασταν φλώροι άμα δεν κάναμε πορεία. Είμαστε ανεκπλήρωτοι που δεν αναταράξαμε την πόλη. Μύρισε την ζωή...; Πλανιέται κάπου ανάμεσά μας.

Ζήσε την κάθε στιγμή σαν την τελευταία. Αν πετύχω τον χρόνο πουθενά, θα του σπάσω τα μούτρα.

Δεν έχω τίποτα να χάσω, δεν έχω τίποτα να κερδίσω. Μόνο τον ιδρώτα στο μέτωπο και τον ήλιο στα μάτια μου. Η

μοναξιά είναι η απόδειξη της ζωής μου. Όταν εκπληρωθούν τα πάντα, θα νοιώσω την μελωδία που ψάχνω. Η πολιτική δεν είναι η ζωή μου. Η ζωή μου είναι η πολιτική μου.

Τον θυμάσαι τότε που ήταν μόνος του και έψαχνε το μυστικό της ζωής; Θυμάσαι αυτούς που φύγανε; Δεν θα γυρίσει πίσω κανείς τους.

ΤΑ ΚΟΥΡΕΝΙΑ

ραδιο
ΟΥΤΟΠΙΑ 107.7

ΕΝΝΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

συναυλία

SMURF PUNK
A FEW MOMENTS
OF DESPAIR
ΑΓΝΟΗΜΕΝΕΣ
ΜΟΡΦΕΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ
28/3

έναρξη 10.30

είσοδος 500

ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ
στο Βιολογικό

Πολλά σκοτεινά βράδια θα έρθουν απανωτά σαν τα κύματα της μαύρης θάλασσας, σερβίροντας απελπισία. Δεν πρέπει όμως να μας κυριεύσει ο φόβος και ο τρόμος. Γιατί μπορούμε να τα φωτίσουμε με το φεγγάρι της συνείδησης μας, τις φωνές της πίστης μας και τις φωτιές του μίσους μας. Προσωπικότητες είμαστε όλοι μας που συνθέτουμε τα τοπία που απαρτίζουν αυτή τη μαλακισμένη κοινωνία.

« Ο κόσμος είναι ένα κελί και μπορούμε να εξετάσουμε ποιοι είναι κλεισμένοι σε αυτό. Φαίνεται λοιπόν νόμιμο το να τους σκοτώσουμε, επωφελούμενοι το γεγονός ότι και εμείς, επίσης, είμαστε έγκλειστοι, είναι ένα είδος νόμιμης άμυνας και αυτό εδώ θα είναι η μόνη αιτία για να επισπευσθεί η κρίση των μεταγενέστερων. Αλλά πρέπει να πάρουμε κάποιες προφυλάξεις»
ΜΠΟΡΙΣ ΒΙΑΝ

Τα κουρέλια φτάσανε τελευταία... Επειδή ήταν πολύ περίεργα για να ακολουθήσουν πιστά την γραμμή της αναγωγής. Το βιβλίο αυτό δεν είναι για όλους αυτούς που φύγατε, είναι για όλους αυτούς που μείνατε... Γεμάτοι πίστη, πλήγες και ελπίδα. Με άδειο το μπουκάλι και ζαλισμένο το κεφάλι. Γι αυτούς που κρατάνε τα κάρβουνα ζεστά.